

Arrest

nr. 77 643 van 20 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 december 2009 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in die resulteert in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder nummer 51 945 uitgesproken op 29 november 2010, waarbij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij wordt geweigerd.

Op 21 januari 2011 wordt door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies), dat aan de verzoekende partij op een niet nader te bepalen datum betekend werd. Het beroep dat de verzoekende partij

aantekent bij de Raad resulteert in het arrest 59 673 van 14 april 2011 waarbij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Op 11 februari 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 23 november 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk.

Op 8 maart 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 23 november 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.03.2011 werd ingediend door:

Volgens PP: B., D. (...) (R.R.: (...))

ook gekend als: B., D. (...)

volgens PP: nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te Kurtat op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 23.12.2009 in België verblijft en zij sedert haar aankomst in België onmiddellijk inspanningen zou hebben geleverd om zich te integreren, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Bovendien legt zij hiervan ook geen enkel stavingsstuk voor, Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag, ingediend op 23.12.2009, werd afgesloten op 01.12.2010 met de beslissing Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure — namelijk iets minder dan één jaar — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beroept zich op art. 8 EVRM gezien haar familieband met haar zoon, Dhr. S.K. (...) (°(...)), die over een legaal verblijf in België beschikt, en haar samenwoning met hem en het feit dat zij volledig ten zijne laste zou zijn. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name het gegeven dat betrokkene met een ernstige medische problematiek zou kampen, met name een zware post traumatische stress-stoornis met depressie, angst en slaapstoornissen en dergelijke meer en de toegevoegde medische verslagen); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfs-machtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Betrokkene diende op 10.02.2011 een aanvraag art 9ter in en dient bijgevolg deze beslissing af te wachten.”

Op 14 december 2011 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13 uitgereikt.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan: *“Schending beginsel dat elke bestuurs-handeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending art. 3 EVRM.”*

Het middel luidt als volgt:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, RACE., 1993).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingen-zaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ingeroepen argumenten niet als bijzondere omstandigheid kunnen aanvaard worden.

In het verzoekschrift tot regularisatie werd evenwel uiteengezet om welke redenen het voor verzoekster zeer moeilijk is om terug te keren naar haar geboorteland om daar de machtiging te gaan vragen.

Daarnaast mocht van verwerende partij verwacht worden dat er een tussentijdse controle zou gebeuren aan de criteria van de instructies van juli 2009, aangezien deze uiteraard hun belang hebben bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de hangende aanvraag tot regularisatie en waarbij bepaalde periodes als vermoeden van bijzondere omstandigheid worden weerhouden.

Dat meer specifiek in strijd met de bewoordingen van de staatssecretaris destijds in gene mate de criteria van de instructie van 19.07.2009 onderzocht zijn geworden.

Dat alleszins een toetsing aan de criteria van deze instructies niet blijkt uit de motivering van de beslissing.

Naast de toekenning van regularisatie op basis van de criteria vermeld in deze in-structie, bestaat nog steeds de mogelijkheid om tevens regularisatie te bekomen voor personen die niet voldoen aan de criteria hierin vermeld.

De instructie van 19.07.2009 creëert een recht op regularisatie voor diegenen die voldoen aan de criteria, en verwerende partij kan de criteria die in deze instructie worden vooropgesteld niet zomaar links laten liggen en op basis van andere argumenten de aanvraag tot regularisatie gaan afwijzen.

Het dossier van verzoekster diende op de aanwezigheid van alle elementen onderzocht worden, weze enerzijds de aanwezigheid al dan niet van buitengewone omstandigheden die toelaten de aanvraag in België in te dienen en anderzijds de aanwezigheid van een vermoeden al dan niet van buitengewone omstandigheid op basis van de instructies van juli 2009.

De instructie creëert een vermoeden en de niet-toepasselijkheid van de instructie dient expliciet gemotiveerd te worden, hetgeen in casu niet is gebeurd.

Door anders te oordelen en te handelen schendt de beslissing op manifeste wijze het art. 9 BIS Vreemdelingenwet en beperkt zij ten onrechte, impliciet doch zeker, de toe-passing van de criteria van de instructie 19.07.2009 tot bepaalde categorieën van personen, terwijl de criteria een algemene draagwijdte hebben en voor elkeen dienen te gelden.

Alleszins is het zo dat ook in de criteria van de instructie 19.07.2009 een "catch all"-criterium is opgenomen dewelke toelaat om regularisatie toe te kennen aan personen in "andere prangende humanitaire situaties".

Dit laatste criterium heeft tot gevolg dat elkeen die niet aan de expliciet omschreven criteria voldoet doch wel buitengewone omstandigheden kan aantonen en een prangende humanitaire situatie wél in aanmerking komt voor regularisatie.

Verzoekster heeft aangetoond dat zij zich in een dergelijke prangende humanitaire situatie bevindt.

De motivering van de dienst Vreemdelingen-zaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Er wordt ten onrechte geoordeeld dat de familiebanden, de ouderdom, de ziekte-toestand enz. van verzoekster niet zouden kunnen ingeroepen worden, terwijl nu net deze elementen de humanitaire situatie van verzoekster prangend maken.”

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker volledig voorbijgaat aan het arrest van de Raad van State nr. 215.571 d.d. 5 oktober 2011 waarin geoordeeld werd dat door de instructie van 19 juli 2009 bindende voorwaarden werden toegevoegd aan art. 9bis van de wet van 15 december 1980. Gelet op de eerdere vernietiging van de instructie bij arrest d.d. 11 december 2009 van de Raad van State, maakt verzoekende partij niet aannemelijk op welke wijze deze instructie dan wel zou moeten worden toegepast.

Het eerste middel mist elke grond.”

2.1.3. Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek van de motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem worden toegestaan de aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- het verblijf van de verzoekende partij in België sedert 23 december 2009 en haar integratie-inspanningen waarvan geen stukken worden voorgelegd verantwoordt niet dat het indienen van haar aanvraag in België gebeurt; dergelijk onderzoek kadert in het onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet;
- de verzoekende partij wist dat haar verblijf slechts was toegestaan ten voorlopige titel in het kader van haar asielaanvraag en deze procedure heeft minder dan één jaar geduurd;

- de terugkeer naar het land van herkomst is niet disproportioneel tegenover het recht op gezinsleven of privéleven in het kader van de toepassing van artikel 8 EVRM: ze betekent geen breuk van de familiale relaties of van de zakelijke relaties maar enkel een eventuele tijdelijke terugkeer;
- de medische toestand van de verzoekende partij wordt beoordeeld in het kader van de procedure in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Deze motieven zijn correct en vinden steun in het administratief dossier. Voorts laat de verzoekende partij na aan te tonen met welke elementen van haar aanvraag geen rekening zou zijn gehouden. Nazicht van de aanvraag leert dat de verzoekende partij geen andere omstandigheden heeft aangehaald die aantonen dat het voor haar bijzonder moeilijk zou zijn terug te keren naar haar land van herkomst om een aanvraag al daar in te dienen. Zoals de bestreden beslissing opmerkt kan een tijdelijk verblijf in het buitenland het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate in de weg staan dat een schending van artikel 8 EVRM wordt veroorzaakt. Voorts specificeert de verzoekende partij evenmin om welke reden haar medische problematiek haar zou verhinderen tijdelijk in Rusland te verblijven. Indien de verzoekende partij aantoont dat de medische redenen die zij opwerpt verhinderen dat haar ziekte kan behandeld worden en haar ziekte voldoende ernstig is en mits naleving van de wettelijk voorzien ontvankelijkheidsvoorwaarden, zal haar aanvraag ontvankelijk verklaard worden en zal zij in afwachting van het te voeren onderzoek naar haar medische problematiek niet verwijderd worden naar het land van herkomst. De Raad merkt evenwel op dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet schorsend werkt en de verzoekende partij nalaat te preciseren waarom haar medische problematiek een tijdelijk verblijf in Rusland onmogelijk maakt.

Verder houdt de verzoekende partij voor:

“Daarnaast mocht van verwerende partij verwacht worden dat er een tussentijdse controle zou gebeuren aan de criteria van de instructies van juli 2009, aangezien deze uiteraard hun belang hebben bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de hangende aanvraag tot regularisatie en waarbij bepaalde periodes als vermoeden van bijzondere omstandigheid worden weerhouden.

Dat meer specifiek in strijd met de bewoordingen van de staatssecretaris destijds in gene mate de criteria van de instructie van 19.07.2009 onderzocht zijn geworden.

Dat alleszins een toetsing aan de criteria van deze instructies niet blijkt uit de motivering van de beslissing.

Naast de toekenning van regularisatie op basis van de criteria vermeld in deze instructie, bestaat nog steeds de mogelijkheid om tevens regularisatie te bekomen voor personen die niet voldoen aan de criteria hierin vermeld.

De instructie van 19.07.2009 creëert een recht op regularisatie voor diegenen die voldoen aan de criteria, en verwerende partij kan de criteria die in deze instructie worden vooropgesteld niet zomaar links laten liggen en op basis van andere argumenten de aanvraag tot regularisatie gaan afwijzen.

Het dossier van verzoekster diende op de aanwezigheid van alle elementen onderzocht worden, weze enerzijds de aanwezigheid al dan niet van buitengewone omstandigheden die toelaten de aanvraag in België in te dienen en anderzijds de aanwezigheid van een vermoeden al dan niet van buitengewone omstandigheid op basis van de instructies van juli 2009.

De instructie creëert een vermoeden en de niet-toepasselijkheid van de instructie dient expliciet gemotiveerd te worden, hetgeen in casu niet is gebeurd.

Door anders te oordelen en te handelen schendt de beslissing op manifeste wijze het art. 9 BIS Vreemdelingenwet en beperkt zij ten onrechte, impliciet doch zeker, de toepassing van de criteria van de instructie 19.07.2009 tot bepaalde categorieën van personen, terwijl de criteria een algemene draagwijdte hebben en voor elkeen dienen te gelden.

Alleszins is het zo dat ook in de criteria van de instructie 19.07.2009 een "catch all"-criterium is opgenomen dewelke toelaat om regularisatie toe te kennen aan personen in "andere prangende humanitaire situaties".

Dit laatste criterium heeft tot gevolg dat elkeen die niet aan de expliciet omschreven criteria voldoet doch wel buitengewone omstandigheden kan aantonen en een prangende humanitaire situatie wél in aanmerking komt voor regularisatie.

Verzoekster heeft aangetoond dat zij zich in een dergelijke prangende humanitaire situatie bevindt.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Er wordt ten onrechte geoordeeld dat de familiebanden, de ouderdom, de ziekte-toestand enz. van verzoekster niet zouden kunnen ingeroepen worden, terwijl nu net deze elementen de humanitaire situatie van verzoekster prangend maken.”

Hieruit blijkt dat het ganse betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, waaronder het criterium 2.8B te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Ter terechtzitting wordt er gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State. De verzoekende partij stelt met betrekking tot de inhoud van dit arrest zich te gedragen naar de wijsheid van Raad.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfs-machtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat in casu het geciteerde betoog van de verzoekende partij, dat inzake de in haar middel aangehaalde schendingen een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Evenmin toont de verzoekende partij aan op welke elementen aangehaald in haar aanvraag niet werd geantwoord. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Voor het overige wordt vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat in haar middel uiteen te zetten op welke wijze zij meent dat artikel 3 EVRM is geschonden derwijze dat dit onderdeel onontvankelijk is. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden

rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het *“beginstel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending rechten van verdediging-Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginstel en de beginselen van behoorlijk bestuur.”*

Het middel luidt als volgt:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurs-handeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginstel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekster in hun verzoekschrift en stukken ingeroepen toestand, weze zowel de toestand in het herkomstland als de ingeroepen medische problematiek, eerder dan zich zomaar te gaan baseren op de afwijzing van de asielaanvraag van verzoekers om vervolgens geen onderzoek meer te gaan verrichten.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de preciaire medische problematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

De Raad van State besliste omtrent het begrip “buitengewone omstandigheden” als volgt:

“Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, § 3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonst dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te bekomen.”

(RVS, nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVÉLIER B.).

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Er kan en mag van een administratieve jurisdictie verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekende gevolgen voor verzoeker een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat verder in gene mate wordt geargumenteed door verweerster inzake het feit dat de zoon van verzoekster het statuut van erkend vluchteling heeft, wat aantoonst dat er alleszins in zijne hoofde een onmogelijkheid bestaat tot terugkeer en anderzijds door verzoekster gezien haar leeftijd en slechte medische toestand, onmogelijk nog een aanvraag ter plaatse alleen kan ingediend worden.

Dat het duidelijk is dat het verblijf van verzoekster als familielid van een erkend vluchteling in België dient vergemakkelijkt te worden aangezien verzoekster alleen nog via persoonlijke verzorging door haar zoon, in staat is te overleven.

Dat ten onrechte door verweerster wordt geargumenteed alsof verzoekster haar medische problemen niet zou kunnen inroepen ter beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag art. 9 BIS VW omdat er daarnaast de mogelijkheid bestaat van een procedure art. 9 TER VW.

Terwijl het juist is dat er twee afzonderlijke procedures zijn, is het alleszins zo dat de finaliteit van het inroepen van medische argumenten in de beide procedures een andere finaliteit hebben, met name enerzijds het beoordelen van de ontvankelijkheid (onmogelijkheid ter plaatse een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen) anderzijds het beoordelen van de medische toestand ten gronde.

Dat de procedure art. 9 TER VW weze de mogelijkheid tot het bekomen van legaal verblijf op basis van medische redenen, niet uitsluit dat medische gronden worden ingeroepen in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag art. 9 BIS VW.

Dat in gene mate geantwoord is geworden op het feit dat het voor verzoekster gezien haar leeftijd en slechte medische toestand onmogelijk is nog naar haar land van herkomst te reizen en daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

In het inleidende verzoekschrift art. 9 BIS VW wordt een beroep gedaan op de toepassing van art. 8 EVRM, met name het recht op eerbiediging gezinsleven en de rechtspraak van de Raad van State, zo bv. Arrest nr. 43821 dd. 13.07.93 (DR. Des Etrangers 1994, nr. 77, blz. 27) die bevestigd heeft dat deze beschikking van toepassing is in het kader van een aanvraag art. 9 BIS VW.

Deze argumentatie wordt ten onrechte afgewezen door deze te scheiden van de argumentatie inzake de medische onmogelijkheid van verzoekster om nog naar haar geboorteland terug te keren, waardoor dient vastgesteld dat én inzake art. 8 EVRM geen afdoende motivering is verstrekt én niet inzake de ingeroepen medische onmogelijkheid die zijn belang heeft voor de ontvankelijkheid.

Dat de argumentatie van verzoekster bestond uit én de familiebanden én de medische overmacht, en beide argumenten verwezen zijn met elkaar en niet zomaar los van elkaar mogen geplaatst worden.

Dat het duidelijk is dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie gezien enerzijds de familiale banden en anderzijds de medische problemen.”

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat haar zoon, blijkens het administratief dossier, geenszins erkend werd als vluchteling, doch wel een verblijf van onbepaalde duur heeft bekomen. De thans bestreden beslissing heeft rekening gehouden met deze elementen:

“Betrokkene beroept zich op art. 8 EVRM gezien haar familieband met haar zoon, Dhr. [S.K.] (° 28.10.1980) , die over een legaal verblijf in België beschikt, en haar samenwoonst met hem en het feit dat zij volledig ten zijne laste zou zijn. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.” De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar zoon zal worden gescheiden. Zij dient enkel tijdelijk het land te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Met haar betoog toont verzoekster niet aan dat een desgevallend tijdelijke scheiding een schending van art. 8 EVRM zou teweegbrengen. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art. 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) .

Art. 8 EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39) . Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu in art. 9bis van de wet van 15 december 1980.

Waar verzoekster verwijst naar haar medische toestand oordeelt de bestreden beslissing eveneens terecht dat deze elementen niet dienstig ingeroepen kunnen worden in huidige procedure, nu deze buiten de context vallen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 15 december 1980.

De onmogelijkheid tot het terugkeren naar het land van herkomst omwille van medische redenen kan enkel worden onderzocht naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de wet van 15 december 1980.

Verzoekster heeft een dergelijke aanvraag thans hangende (ingediend op 22 december 2011).

Het tweede middel is ongegrond.”

2.2.3. Waar de verzoekende partij opnieuw de schending van het materieel motiveringsbeginsel aanvoert, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel. De verzoekende partij toont niet aan met welke elementen de bestreden beslissing geen rekening zou gehouden hebben. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing wel degelijk een antwoord geeft op de elementen betreffende de medische problematiek, die deel uitmaakt van een andere procedure die de verzoekende partij voert, haar elementen van integratie waarvan geen stukken werden bijgebracht. Van de *“problemen in het land van herkomst”* heeft de verzoekende partij met geen woord gerept in de aanvraag derwijze dat ze de verwerende partij niet kan verwijten niet te hebben geantwoord op niet aangehaalde elementen.

Evenmin haalde zij haar leeftijd (volgens het verzoekschrift geboren in 1962) aan als element dat het haar moeilijk zou maken om een aanvraag in het buitenland in te dienen, laat staan dat enige uitleg werd gegeven waarom deze leeftijd een hindernis zou kunnen zijn. Met verwijzing naar hetgeen voorafgaat heeft de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt dat het voor bijzonder moeilijk was om een aanvraag in te dienen in het buitenland zodat de verwerende partij het begrip “buitengewone omstandigheden” niet verkeerd heeft gehanteerd. Evenmin toont de verzoekende partij aan welk ander onderzoek de verwerende partij verplicht was te voeren nu met elk aangehaald element rekening is gehouden. Het gegeven dat haar zoon een erkend vluchteling zou zijn, en daargelaten de vraag of dit is aangetoond, stond dit niet vermeld in de aanvraag waar de verzoekende partij enkel stelde dat haar zoon een wettig verblijf in België heeft. Bovendien wijst de bestreden beslissing erop dat een terugkeer naar het land van herkomst niet disproportioneel is en enkel een eventuele tijdelijke verwijdering teweeg brengt. Dat de verzoekende partij “onmogelijk” kon terugkeren heeft zij evenmin voorgehouden in haar aanvraag. Het gegeven dat de bestreden beslissing de procedures in toepassing van de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet onderscheidt kan de verwerende partij niet ten kwade worden genomen nu de wetgever zelf in een onderscheid in deze procedures heeft voorzien. Het maken van dit onderscheid leidt niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing omdat hierdoor artikel 8 EVRM geschonden zou zijn. De verzoekende partij weerlegt het motief van de bestreden beslissing dienaangaande niet. Overigens voert de verzoekende partij in het verzoekschrift niet aan dat artikel 8 EVRM is geschonden blijkens de betiteling van haar middelen. Voor het overige wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel nu de verzoekende partij haar grieven herhaalt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt.

De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Het tweede middel is ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN